

ИВАН ГОЛУБНИЧИЙ

* * *

И със бунтарската си градска твърд,
и с аромата на полята.
И зрееща във всяко тяло смърт,
и свежи рози по земята.

И срещи в по-далечните ъгли,
в захвърлени от нас пространства,
пияни там, но с грейнали очи,
сънуваме дни млади, тайнства.

И есенен все още сънен вятър,
залутан някъде е също там,
полусъборен храм стърчи в полята –
забравен, като че ли, хорски срам.

И на стената, тук – старинен кръст –
светлата чистота!
Бял ангел тихичко е сложил пръст
на жадната уста.

И звучни думи, и тревога, и молба –
не зная сам, защо.
И неразбрана, странна
– моята съдба –
и още нещо, но какво...

* * *

Днес страшно мътни са огледалата
и се присмиват стенните портрети.
И колко много прах
върху предметите,
тежи пак зад прозореца мъглата.

Не е уютно пред домашната камина
и нещо непонятно става в моя дом.
Мълчи часовникът.
Свещта догаря в тон –
тя в сълзи е, сам аз съм тук – отминал...

И пустош от ъглите все намира,
и ме оглежда с явно скрита злоба.
Не мисли ли да ме натика в гроба?
От ужаси навярно не разбира...

Зората хладна е с кръвта, изтекла,
но пред очите ми дори не светна.

* * *

Дочакахме чудесни времена.
Бе светъл дом и винаги стоеше
на масата бутилката с вино –
и весело с приятели ни беше...

На много съм забравил имената,
домът е празен, тъжно е навред.
И страшна е на другите съдбата –
да шепна в глуха нощ – за кой, привет?

Какво се случи със любимата страна?
Кажми ми, Боже, имам ли и аз вина?
Съвет ми дай и кръст ще нося аз!
И мрак, и жалост черна е стената,
от пустошта наднича Сатаната.
И нокти пак гриза, но съм и страж!

* * *

Път към високи цели
или просто път –
до смърт, а оттам – до кръста!
И става страшно да
нагазя в чуждия кът,
който не ми е по ръста!

Мъчително все още моля Бога в стих.
И пак не проумявам –
дали е страх от Него или просто страх,
сам ли аз все оставам?

Обичам, както и смъртта те обича –
мечта несъвместима!
Да не те оскърбявам се заричам –
ти си непостижима!

В горещите нощи някога, като грях,
бяга съня ми, не диша и мойта гръд.
От Бога страх ли е,
може би – просто страх?
Път към високи цели или просто път?

* * *

И ще дойдат златни времена,
и ще поникнат други семена.
Реколтата ще е богата,
пълна и душата ни, крилата!
Благодарен, справедлив живот –
ръждата скрива всеки нож, хомот.
Защо се ля човешката ни кръв –
за грехове, пари, любов и стръв!...
Народи, не жадуващи за мъст,
коленичат пред свещения ни кръст.
Стъпкан от безумците закон
ще вдигнат от праха на светъл трон...
И ще гръмнат други времена,
ще бъдат златни, вечни при това.
Ще гледаме напред – за векове
в тържеството на осмени стихове.
Книгата са стъпкали простаци,
невежи и завиждащи „юнаци“.
Защо да си оплакваме съдбата,
щом обратно ни вървят нещата?

* * *

Той бързал да се моли с вдъхновение,
самозабравен шепнел: „Боже, мой!...“
Сам вярвал в своите стихотворения
и във умирация дневен зной.

Обичал много вечерната тишина,
лъча на мистичните огньове.
И жадно пиел той за жалката страна,
за пропадналите синове, основи...

Мечтал и за блестящата метафора,
и гръмогласна до небето слава,
но го намерили,
умрял на пътя, хората,
до кръчма върху отлежала плява...

Превод от руски език:
ВЕСЕЛИН ГЕОРГИЕВ

НИКОЛАЙ БУХАРИНОВ

УСОЛЕ

Пея аз за теб , Усоле,
песента на руската душа.
Необятните простори
ме изпълват с тишина.

Подарявам ти, Усоле,
всеки миг и всеки ден,
че Уралските простори
мойта гръд държат във плен.

Аз живея с теб, Усоле,
корените ми растат все тук,
тук дъхти на хляб – със сол е,
по душа ми е такъв уют.

Давам ти на теб, Усоле,
златен ключ на щастието, аз,
и на сватбена трапеза
ще седя в крилат екстаз.

Ще ти кажа аз, Усоле –
вечна тайна пазя аз,
своята житейска роля
изиграх от теб в захлас.

Аз ще дойда в теб, Усоле,
много имам да разкажа –
неизказаната болка
чакам дълго аз да смажа.

РАПСОДИЯ

Шуми Уралската тайга
с лирическата си нагласа,
ливада с дъх на висина
в мен утрото и днес донася.

Отивам към реката аз
с пътечката една, направо.
Блести роса навред, в захлас
очите радват се изцяло.

Приятелите ми пернати
сред клоните цвръчат и пеят,
аз на солистите крилати
пригласям, те извиват трели.

А на крайбрежната ливада
тревата млада е, висока,
в сърцето на брега разтяга
душата чувството дълбоко.

Цъфтят красивите цветя
сред пътищата черноземни,
край прашни храсти, край нивя
с живот и строг, и мил навярно.

Приседна ли на този бряг,
погледна ли аз към небето,
пасе ли стадо облаци там пак –
душата пее, слънце в мене свети.

И нейната неведома тъга
ще скрия някъде аз в своя поглед,
Русия, моя родна синева,
светът ти със цъфтене все затрогва.

30.06.2002 г.

* * *

Звънчетата на руските полета
в сърцето ми с любов са влезли.
Пак славеят оглася ширинето –
в дъх земен, радост се загнездва.

За моя дом аз пея тази песен,
строя го днес под родни небеса.
И ще живеем заедно на есен
единствено под Бога на света.

В простора шумен, зад реката тиха
цъфтят тъй много, радват ни цветя
и да ги вземем в длани е прилика –
загадъчна е тази красота.

Вървя аз тук, усмихвам се и пея,
след мене поникват и градини,
всички ябълки като в рая греят –
светлините им звездни, рубинни.

Самата звезда гори в небесата,
трепти там две хиляди години.

Вървя по зеления гръб на тревата,
а дишам космични лъчи, сини.

08.08.2007 г.

Превод от руски език:
СТ. ПЕНЕВ

30.05.2002 г.